

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН. Образувано е по жалба на \*\*\*срещу НП № Р-10-924/17.12.2021 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", с което на жалбоподателя за нарушение на чл. 38, ал. 2 от Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране (ЗДКИСДПКИ) на основание чл. 273, ал. 5, т. 11, пр. 1 от ЗДКИСДПКИ (съобрази действалата към датата на издаване на постановлението редакция на чл. 273 от ЗДКИСДПКИ!) е наложена имуществена санкция в размер на 25000 лева. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на постановлението, евентуално за намаляване на санкцията, като се излагат конкретни доводи за нарушаване на материалния закон, както и довод за нарушаване на принципа на легитимните правни очаквания, а също се прави искане при присъждане на юрисконсултско възнаграждение (по съответното искане на насрещната страна) то да бъде в минимален размер. Административно-наказващият орган (чрез процесуалния си представител – юрисконсулт) претендира потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, намирайки постановлението за законосъобразно, излагайки конкретни възражения срещу доводите на въззивника.

От писмените доказателствени материали (съдът няма задължение да разкрива обективната истина непременно и чрез гласни доказателствени материали, включително чрез разпити на актосъставителя и свидетелите по АУАН – аргумент от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, което съвсем не значи, че не се събират по реда на НПК всички необходими доказателства за разкриване на обективната истина от предмета на доказване по делото, като в случая релевантното за делото е от такова естество, че разпит на свидетели поначало не е необходим) се установява (еднозначно, без каквито и да било основания да не бъде кредитиран който и да било от съответните доказателствени материали, в това число от гледна точка на тяхната логичност, липса на признаци на необективност, нелогичност или неавтентичност) – освен оправомощаването на актосъставителя с писмена и подписана заповед на заместник-председателя на КФН, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", да съставя АУАН за нарушения на ЗДКИСДПКИ и на актовете по прилагането му, както и освен връчването на въззивника (в лицето на г-н Александър Майстер) на препис от НП на 21.12.2021 г. – още описаната в процесното НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за ползване на такава техника за излагане на установената от съда фактическа обстановка не се съдържа никъде в релевантната нормативна уредба, като по този начин просто не се извършва повтаряне на вече описаното, с което страните са запознати). По същия начин съдът следва да препрати и към правната аргументация по обжалваното НП (с която страните също са запознати), която до голяма степен дава отговор на доводите, релевиращи от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство, като следва да бъде отбелязано още, че последвалата (след издаване на постановлението) промяна в уредбата по чл. 273 от ЗДКИСДПКИ не попада в хипотеза, визирана в чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. Налага се да се допълни, че нарушаване на принципа на легитимните (оправданите) правни очаквания не е налице, доколкото визирият принцип не се отнася до хипотези на явно незаконосъобразна предходна практика на административния орган. За настоящия съдебен състав е очевидно, че в случая като разглеждания не е налице хипотеза по чл. 51 от ЗДКИСДПКИ. В този ред на мисли образно казано „прехвърлянето на проблема“ (периодично) от единия фонд към другия и обратно с единствената цел съответната ситуация да не продължава повече от 6-месечния срок по чл. 51 от ЗДКИСДПКИ представлява откровена симулация (напълно неуспешна) на законосъобразност. Ситуацията, при която е налице невъзможност за продажба на трети лица на съответните активи поради липса на търсене, визирана от страна на жалбоподателя, би обосновала наличие на хипотеза на крайна необходимост (чл. 8 от ЗАНН) от това да не се

извършва освобождаване от съответните активи в срока по чл. 51 от ЗДКИСДПКИ, поради която крайна необходимост липсата на подобно прехвърляне във визирания срок не би обосновало изобщо извод за извършено административно нарушение на последната посочена разпоредба, респективно с нищо не е оправдано периодичното прехвърляне на коментираните тук активи от единия към другия фонд (респективно периодичното прехвърляне на риска от едните към другите инвеститори). Професионалист, какъвто е УД, е следвало да бъде наясно с това и да няма оправдани правни очаквания визираната дейност по периодично прехвърляне, коментирана преди малко, да бъде толерирана и занапред от властите в Република България (изложеното тук схващане е съответно и на практиката на СЕС по въпроса). Иначе наличието на една или друга нетълкувателна съдебна практика на националните съдилища по други дела, която съдебна практика не е задължителна за настоящия съдебен състав, не може да представлява само по себе си довод за законосъобразност или не на обжалваното НП. Следва да се поясни и това, че в постановлението е даден обоснован отговор и на въпроса за индивидуализацията на имуществената санкция, към който отговор съдът (споделяйки напълно съответната аргументация) също препраща. За пълнота на изложението следва изрично да се посочи и това, че актосъставителят и наказващият орган притежават съответната компетентност съгласно чл. 274, ал. 1 от ЗППЦК.

В обобщение, при извършената и служебно, включително и вън от доводите от страна на жалбоподателя, цялостна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, съдът не намери причини за изменение или за отмяна на процесното постановление, поради което на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН обжалваното НП следва да бъде потвърдено. Съобразявайки уредбата по чл. 63д, ал. 4, ал. 5 и ал. 1 от ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 и ал. 3 от АПК и вр. чл. 37 от ЗПрПом вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в полза на КФН (разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН следва да бъде тълкувана корективно в смисъл, че същата не изключва от приложното си поле масовата хипотеза на участие в съдебното производство като страна на органа, издал акта по чл. 58д, т. 1 от ЗАНН – просто липсва каквато и да било логика за противното, т. е. за включване в приложното поле на разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН само на хипотезите на участие на съответните учреждение или организация, чийто орган е издал акта по чл. 58д, т. 4 от ЗАНН – съобрази и чл. 61, ал. 1 от ЗАНН!) следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение (с оглед участието на съответния юрисконсулт) близо до съответния минимален размер, но не в такъв минимален размер, имайки предвид степента на сложност на делото от фактическа и правна страна, т. е. следва да се присъди такова възнаграждение в размер на 90 лева.

Мотивиран от всичко изложено, съдът